

Nedeľa: sviatok Obetovania Pána

Rozjímanie na sviatok
Obetovania Pána. Navrhované
témy sú: sviatok stretnutia;
Simeon bol mužom nádeje;
pohnutí Duchom Svätým.

02.02.2025

ŠTYRIDSAŤ DNÍ po narodení Ježiša
Svätá rodina putuje do
Jeruzalemského chrámu, aby splnila
dva predpisy Zákona: predstavenie
prvorodeného (porov. Ex 13, 2.12-13)
a očistenie matky (porov. Lv 12, 2-8).
Obe tajomstvá – Božieho syna a

Nepoškvrneného počatia – sú spojené v dnešnom sviatku.

Na jednej strane predstavenie prvého syna pripomína záchranu prvorodených Hebrejov v Egypte. Podľa Mojžišovho zákona bol prvorodený mužského pohlavia Božím vlastníctvom a musel byť „zasvätený Pánovi“ (Lk 2, 23), preto sa tento obrad považoval za akési „výkupné“. Na druhej strane, očisťovanie matky sa konalo štyridsať dní po pôrode. Dovtedy sa žena nesmela priblížiť k posvätným miestam, pretože po pôrode bola poznačená určitou nečistotou. Pri obrade očisťovania sa prinášala dvojité obeta: baránok a hrdlička alebo mladý holub; ak však bola žena chudobná, mohla priniesť dve hrdličky alebo dva mladé holuby. „A tentoraz si to ty, priateľ môj, čo nesieš kôš s hrdličkami. Chápeš to? — Ona, nepoškvrnená, sa podriaďuje zákonu, ako keby potrebovala očistenie“[1].

Evanjelista upresňuje, že Mária a Jozef priniesli obeť chudobných (porov. Lk 2, 24).

„Zrazu Pán vstúpi do svätyne“ (Ml 3, 1), hovorí prorok Malachiáš. Je to jedinečná a krásna chvíľa: Boží Syn vstupuje do svojho vlastného chrámu. Preto 23. žalm spieva: „Zdvihnite, brány, svoje hlavice a vyvýšte sa, brány prastaré, lebo má vstúpiť kráľ slávy. Kto je ten kráľ slávy? Pán silný a mocný, Pán mocný v boji“ (Ž 23, 7-8). „Mocný Boh“ však nechcel vstúpiť do chrámu za zvuku trúb, ale ako ďalšie dieťa uprostred neustáleho príchodu a odchodu ľudí, pútnikov, veriacich, kňazov a levitov; nikto si neuvedomoval, čo sa deje vedľa neho. Iba dvaja starší ľudia, Simeon a Anna, budú držať „Kráľa slávy“ v náručí. Preto je sviatok Obetovania Pána v chráme „sviatkom stretnutia: novosť Dieťaťa sa stretáva s tradíciou chrámu; prísľub nachádza svoje naplnenie;

Mária a Jozef, mladí, sa stretávajú so Simeonom a Annou, staršími. Všetko sa skrátka stretáva, keď Ježiš prichádza“[2].

SIMEON bol „človek spravodlivý a nábožný, ktorý očakával potechu Izraela, a Duch Svätý bol na ňom. Jemu Duch Svätý vyjavil, že neumrie, kým neuvidí Pánovho Mesiáša“ (Lk 2, 25-26). Simeon bol vždy pripravený na stretnutie s Bohom, pretože podobne ako múdre panny v podobenstve nosil so sebou nádobu plnú oleja. Je to starý muž, ktorý sa tešil z trvalej mladosti, ktorá prichádza s nádejou. Pohnutý Duchom Svätým vystúpil do chrámu, aby sa modlil. Keď uvidel rodinu prichádzajúcu z Betlehema a keď sa pozrel na dieťa, uvedomil si, že nie je jedným z mnohých, ktorí prichádzajú do Chrámu každý deň. V tomto

dietati, ktoré vzal do náručia, sa naplnili všetky proroctvá: bolo to očakávané dieťa, prvorodené nového ľudstva, zasvätené Otcovi.

„Simeon sa nenechal unaviť plynutím času. Bol to muž už zaťažovaný rokmi, a predsa plameň jeho srdca stále horel. Počas svojho dlhého života musel byť občas zranený, sklamaný; napriek tomu nestrácal nádej. Trpezlivo dodržiaval sľub bez toho, aby ho pohltila trpkosť uplynulého času alebo tá rezignovaná melanchólia, ktorá prichádza so súmrakom života. Nádej očakávania sa v ňom pretavila do každodennej trpezlivosti človeka, ktorý napriek všetkému zostal bdely, až napokon „jeho oči uvideli spásu“ (porov. Lk 2, 30)“[3].

Simeon s pomocou Ducha Svätého nazval dieťa „svetlom“ všetkých národov (porov. Lk 2, 29-35). Dnešná liturgia sa začína procesiou so

sviečkami, čo znamená, že Kristus je svetlo, ktoré prichádza na svet, aby osvietilo ľudí, ktorí bez Boha tápajú. Božie slovo, ako povedal svätý Josemaría, je „svetlom a nádejou v srdciach“[4]. To bolo pravdepodobne súčasťou Simeonovho tajomstva, ako si udržať túto mladosť pri živote: v jeho úprimnej otvorenosti, vždy s novým pohľadom, na to, čo mu Boh hovorí.

PO SIMEONOVÍ sa betlehemská rodina stretla s Annou, staršou prorokyňou, ktorá denne chodila do chrámu a „slúžila dňom i nocou pôstom a modlitbou“ (Lk 2, 37). Táto staršia vdova po stretnutí s Dieťaťom chválila Boha a hovorila o ňom „všetkým, ktorí čakali na oslobodenie Jeruzalema“ (Lk 2, 38). Obaja starci prorokujú, že Ježiš je očakávaný Mesiáš, a tušia, že jeho smrť a

zmŕtvychvstanie spasia všetky
národy.

Na scéne hmatateľne cítiť prítomnosť
Ducha Svätého, ktorý hýbe „krokmi a
srdcami tých, čo ho očakávajú. Je to
Duch, ktorý naznačuje prorocké
slová Simeona a Anny, vyjadrenia
požehnania, chvály Bohu, viery v
jeho Pomazaného, vďaka za to, že
konečne naše oči vidia a naše ruky
zvierajú jeho spásu“[5]. V Simeonovi
a Anne objavujeme dve osoby
poddajné Božím pohnútkam. Duch
Svätý bol hnacou silou ich života,
„bol v nich“, viedol ich, posúval ich,
hovoril v ich srdciach. Sú ikonou
svätosti, pretože počúvajú a ohlasujú
Božie slovo, odhodlane hľadajú
Kristovu tvár.

„V chráme nám Ježiš vychádza v
ústrety a my mu ideme v ústrety.
Kontemplujeme stretnutie so starým
Simeonom, ktorý predstavuje verné
očakávanie Izraela a radosť srdca z

naplnenia dávnych prislúbení. Obdivujeme aj stretnutie so starou prorokyňou Annou, ktorá pri pohľade na Dieťa jasá radosťou a chváli Boha. Simeon a Anna sú očakávaním a proroctvom, Ježiš je novosťou a naplnením: zjavuje sa nám ako večné Božie prekvapenie; v tomto Dieťati narodenom pre všetkých sa stretáva minulosť, tvorená spomienkou a prísľubom, a budúcnosť, plná nádeje“[6]. Môžeme si predstaviť, ako museli Simeon a Anna obdivovať Pannu Máriu, ktorá nosila túto nádej vo svojom lone. Ona sa môže prihovárať, aby nášmu životu nikdy nechýbal dych Ducha Svätého, ktorý všetko robí novým.

[1] Svätý Josemaría, *Svätý Ruženec*, Radostné tajomstvá, Očisťovanie Presvätej Panny.

[2] František, *Homília*, 2-II-2019.

[3] František, *Homília*, 2-II-2021.

[4] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, I. zastavenie.

[5] Benedikt XVI, *Homília*, 2-II-2013.

[6] František, *Homília*, 2-II-2016.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/article/nedela-sviatok-obetovania-pana/> (20.04.2025)